

Rejstříkový soud uložil představenstvu družstva, by svolalo řádnou valnou hromadu. Rekursní soud k rekursu ředitele družstva napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs ředitele družstva.

Důvody:

Dovolací stížnost jest sepsaná v německém jazyku, což se příčí ustanovení § 2 jaz. zák. čís. 122 sb. z. a n. z roku 1920, neboť soudní okres K., v jehož obvodu má družstvo své sídlo, nevykazuje 20% menšinu německou a nelze tudíž v rejstříkových věcech tohoto společenstva, při nichž jest jazykovou otázkou posuzovati podle zmíněného okresu, používatí německého jazyka (čl. 30 a 18 vlád. nař. z 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n.). Jak ze spisů vyplývá, jest stěžovatel znalý státního jazyka a bylo proto podle čl. 4 (3) vlád. nař. ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. jeho dovolací stížnost odmítnouti, ježto se nehodí, by o ní bylo po zákonu zahájeno jednání.

Čís. 10905.

Předpis § 155, třetí odstavec, not. řádu o nepřípustnosti stížnosti vztahuje se na každou řádnou stížnost, jež by jinak mohla býti podána podle § 141 not. řádu k vrchnímu soudu, bez ohledu na to, zda se jí uplatňuje zmatečnost řízení či jiný důvod.

Dozorčím úřadem nad notářskou komorou jsou president krajského soudu, president vrchního soudu a ministr spravedlnosti.

((Rozh. ze dne 25. června 1931, R II 114/31.))

Notářská komora udělila usnesením notáři písemnou důtku jako trest pořádkový. Do tohoto usnesení podal notář k vrchnímu soudu zmateční stížnost a dozorčí stížnost, již vrchní soud odmítl. Rekurs proti tomuto usnesení Nejvyšší soud odmítl.

Důvody:

Notářská komora udělila rozhodnutím ze dne 26. září 1930 stěžovateli podle § 155 not. ř. písemnou důtku — správně písemné pokárání (schriftliche Rüge) jako trest pořádkový na rozdíl od písemné důtky (schriftlicher Verweis) podle § 158 not. ř., jež jest trestem disciplinárním. Stěžovatel podal do tohoto usnesení »zmateční a dozorčí stížnost« přímo u vrchního soudu s návrhem, by bylo pro překročení pravomoci notářské komory zrušeno. Vrchní soud stížnost odmítl, poněvadž podle § 155/3 not. ř. není proti písemnému pokárání stížnost přípustná a poněvadž si stěžovatel nestěžoval, když mu notářská komora stížnost vrátila jako nepřípustnou. V rekursu do rozhodnutí vrchního soudu nestěžuje si notář již do odmítnutí stížnosti, pokud byla podána jako stížnost

zmateční, pokud tedy uplatňoval jako její důvod zmatečnost řízení, a nemohl by si ani s úspěchem stěžovati, neboť předpis § 155/3 not. ř. o nepřipustnosti stížnosti vztahuje se na každou řádnou stížnost, jež by jinak mohla býti podána podle § 141 not. ř. k vrchnímu soudu bez ohledu na to, uplatňuje-li se jí zmatečnost řízení či důvod jiný. Rekurs směřuje jen proti odmítnutí stížnosti dozorčí, avšak i tato byla odmítnuta právem, neboť dozorčím úřadem nad notářskou komorou není vrchní soud, nýbrž jsou jimi v pořadí stolic podle § 153 not. ř. president krajského soudu, president vrchního soudu a ministr spravedlnosti. Podle obdoby § 78 zák. o soudní organizaci mohla a měla býti dozorčí stížnost podána jen u presidenta krajského soudu.

Čís. 10906.

Podle práva platného na Slovensku nejsou útraty přisouzené ve sporu, i když mají býti zaplacený k rukám zástupce, zvláštní, samostatnou pohledávkou zástupce strany vedle pohledávky strany na jistinu a případných úrocích, nýbrž zůstávají částí pohledávky strany.

Při zrušení (omezení) exekuce vedené exekučním soudem v historických zemích na základě exekučního titulu ze Slovenska jest se řídit exekučním řádem platným pro exekuční soud.

(Rozh. ze dne 26. června 1931, R I 265/31.)

Na základě rozsudku vrchního soudu v Bratislavě byla vedena exekuce k vydobytí útrat. Návrhu dlužníka, by byla exekuce omezena, vyhověl soud první stolice potud, že omezil exekuci na 2746 Kč. K rekursu dlužníka omezil rekursní soud exekuci na 699 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody :

Jde o exekuci pro útraty sporu, jež bylo po rozumu § 18 zák. čl. LIV: 1912 uloženo rozsudkem platiti k rukám zástupce zvítězivšího žalobce, nyní vymáhajícího věřitele. Exekuci vede sama strana, a to ve vlastním jméně. Jak bylo dovedeno v rozhodnutí ze dne 7. května 1929, č. j. R III 13/29, uveřejněném ve sbírce civilních rozhodnutí z oblasti Slovenska a Podkarpatské Rusi čís. 151, nejsou útraty přisouzené ve sporu, i když mají podle řečeného zákonného ustanovení, pokud se týče podle rozsudku býti zaplacený k rukám zástupce, zvláštní, samostatnou pohledávkou zástupce strany vedle pohledávky strany na jistinu a případných úrocích, nýbrž zůstávají částí pohledávky hlavní, pohledávky strany. Zástupce mohl sice útraty vymáhati ve vlastním jméně, ale to se, jak řečeno, v projednávaném případě nestalo. Hledíc k tomu, že sama strana vede exekuci, při čemž ji advokát, k jehož rukám bylo útraty platiti, sám zastupuje, a že jde o část pohledávky hlavní, nepochybil rekursní soud, sraziv splátky učiněné dlužníkem, i když se nestaly k rukám zástupce,